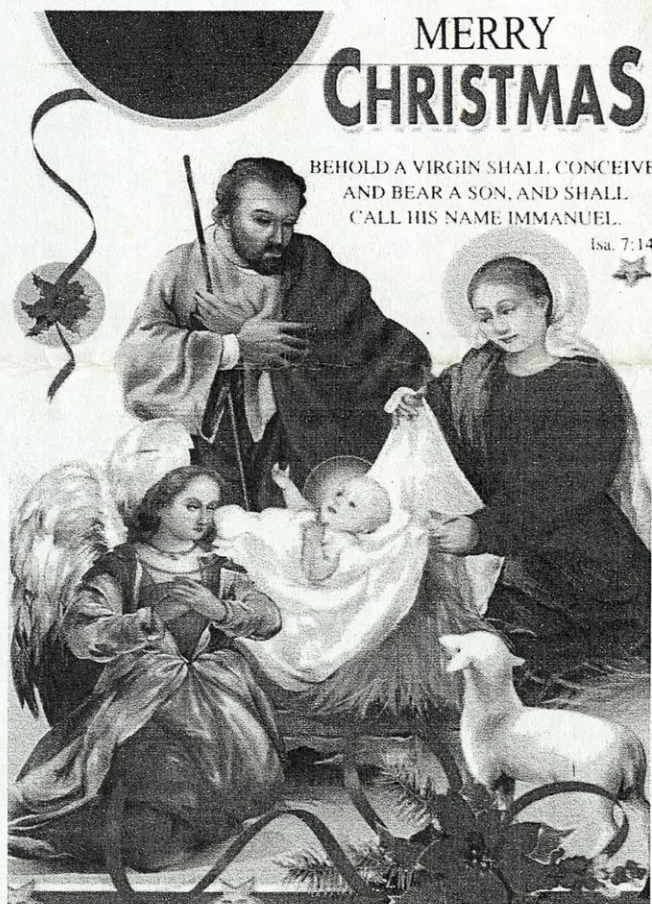

IZ SONČNE ZAMBIJE IN IZ PRIJAZNEGA MALAWIJA

Leto 41

BOŽIČ 2011-12-18

Št. 2

Glej, Devica bo spočela in rodila sina, ki ga bo imenovala Emanuel, Bog med nami (Iza 7. 14). Tako je v adventnem zanosu zapel prerok Izaija pred davnim časom. Da, v tistem času so močno zvenele besede vseмогоčnega Stvarnika Adamu in Evi: Izganjam vaju iz raja, ker me nista poslušala. Dal vama bom pa drugo priložnost. Žena bo rodila sina, ki bo imel nalogo, da pomaga vama in vajinim potomcem. Prerok Izaija ga je kar videl in zanosno napovedal, kaj se bo zgodilo ob svojem času. Kot da je gledal z Božjimi očmi, za katere je tisoč let en dan. Človeštvo ga sedaj gleda dva tisoč enajst let. Poglejmo tudi mi nazaj z Božjimi očmi, ki lahko strnejo dve tisočletji v en dan. Tako lahko gledamo Jezuščka, ki se rojeva prav na današnji dan. Kar Bog stori je večno in enkratno! Ta veliki dar, njegov sin, prihaja, da potrka na vrata naših src, odprimo mu jih na stežaj. Rodil se je in živel, da bi vstopal v razrvana srca in se v njih naselil. Dobrodošel si nam Gost!

**SREČEN BOŽIČ IN BLAGOSLOVLJENO
NOVO LETO 2012!**

P. MIHA DREVENŠEK JE ODŠEL K OČETU

Večkrat sem bil pri p. Mihi na obisku. V Ndolo sem rad zahajal. Na enem od teh obiskov mi je p. Miha po kosilu rekel: »Grem po opravkih.« »Kam pa greš?« sem ga vprašal. »Grem na Radio Icengelo, kjer vodim oddajo. Čez kakšno uro bom nazaj.« Če bi pa p. Miha Drevenška obiskal letos proti koncu oktobra in ga po zajtrku vprašal: »Kam pa greš?«, bi mi odgovoril: »V bolnišnico grem. Veš, pri srcu me nekaj stiska. Naj pogledajo. So že večkrat prej prisluhnili bitju mojega srca.« Morda bi ga pospremil na tej njegovi poti, morda bi pa šel malo počivat po dolgi in naporni poti iz Malawija v Ndolo. Potem bi mi popoldne sporočili: »P. Miha je odšel, ni ga več!«. »Kam pa je odšel?« bi sledilo vprašanje. Saj smo povedali: »Ni ga več!« Neverjetno: pred nekaj urami je odšel v bolnišnico, sedaj ga pa ni več. »P. Miha je umrl«. Nemogoče! Tako sem rekel jaz in tako so rekali vsi po vrsti, ki so ga poznali. Res je, p. Miha je umrl 29.10. 2011., star 65 let. In niti na pogreb nisem šel! Malarija me je privezala na posteljo. Tako nisem bil priča njegovega veličastnega pogreba v Ndoli in v Ibengi.

P. Janez Mujdrica mi je po njegovem pogrebu pisal: »Na tako veličastnem pogrebu še nisem bil: 200 duhovnikov, 4 škofje, poglavarji, ministri... predvsem pa nepregledna množica vernikov, ljudi, ki so p. Miha poznali, se z njim srečevali, ga poslušali po radiju in ga gledali na televiziji.

† P. MIHA DREVENŠEK, ofm

Prirastel jim je k srcu in ga močno, močno pogrešajo. Bil je to dan žalovanja za človekom, duhovnikom, redovnikom in misijonarjem. Bil je to dan pričevanja in priznanja dobroti, ki jo je p. Miha izžareval vse svoje življenje. Rekel sem si: Ponosen sem, da sem duhovnik in misijonar, slovenski misijonar!« Tako p. Janez Mujdrica.

Kaj naj rečem? Žal mi je, ker nisem šel na pogreb, četudi je Ndola 1200 kilometrov oddaljena od Kasungu. Naredil sem pa obljubo, da grem na njegov grob ob mojem prvem obisku v Zambijo. Grem pomolit na njegov grob in mu prižgat svečo... redovniku, duhovniku, misijonarju in prijatelju. To se bo zgodilo za Novo leto. Vsako leto se srečamo slovenski misijonarji v Zambiji in Malawiju prav na Novo leto. Letos p. Miha ne bo na naš letni sestanek. Pogrešamo te.

USLIŠANI PROŠNJI: Letos slavim 50 – letnico redovnega življenja. Kako hitro so minila! Za to svojo obletnico sem si želel iti v Fatimo na Portugalsko in v Manrezo v Španijo. Še nikoli nisem bil tam. Rad bi šel na Božjo pot k Mariji in pa pogledat, kje je sv. Ignacij pisal knjižico duhovnih vaj in dobival poglede v Božjo skrivnost. Najrajši bi šel peš, a je do tja predaleč. Možnost potovanja z avtomobilom je bila zelo privlačna. Polet z avijonom je bila skušnjava. Kdo bo šel z mano, saj na takšno pot ni dobro iti sam. Svoje dileme sem podelil s svojo rodno sestro Marijo in njenim možem Mirotom. Sedeli smo pri televiziji in se pogovarjali. Pa mi Miro pravi: »Midva bi te peljala tja.« Kako! Je to mogoče? »Seveda,« potrdi Marija. »Z avtom te bova peljala. Saj si si zaslužil, da greš po petdesetih letih na potovanje, ki si ga tako želiš. Za bencin boš dal, prenočevali bomo pa pocenjsko. Midva imava čas, saj sva oba v pokoju.«

Miro je naredil načrt, Marija je pripravila hrano za na pot, tako: za začetek. V nedeljo 7. Avgusta ob enajstih zvečer smo krenili na pot. Drugega dne popoldne smo prispeli v Lurd, tam pomolili, prespali in naprej čez Pireneje v grad Loyola, rojstni kraj sv. Ignacija. Še istega dne smo prenočili v Madridu in si naslednji dan ogledali nekaj znamenitosti tega starodavnega mesta. Če bi malo počakali, bi se lahko udeležili mladinskega svetovnega kongresa. A mi smo hiteli v Fatimo. Nedaleč od te božje poti je mestece Prado – Tomar. Tam imam prijatelja, ki je delal vse življenje v Malawiju in se upokojil v svojem rodnem kraju. On nas je gostil in nas popeljal v Fatimo, kamor sam rad popelje svojo bolno ženo. Ima raka in trdi, da jo je Marija ozdravila. To je tista žena, ki je pred dvema leti darovala fatimski kip Matere Božje za našo cerkev v Kasungu: v zahvalo za ozdravljenje. Sedaj ta Marijin kip krasi votlino ob naši cerkvi sv. Jožefa. Takrat sem si rekel: Moram iti v Fatimo. Fatimska Božja pot nas je vse prevzela: Veličastna cerkev, kraj Marijinega prikazovanja in velika moderna nova cerkev posvečena Presveti Trojici; pred njo pa kip romarja Janeza Pavla II. Vzdušje je nepopisno lepo. Tu je lahko moliti in se zahvaljevati. Nismo šli po kolenih v dolžini ogromnega prostora med obema cerkvama, kakor smo videli delati spokornike.

Jaz še poklekнем težko. Sem se pa priporočal Mariji, da bi pri maši ob povzdigovanju vedno lahko pokleknil.

Marija je vedno imela željo porovati k sv. Jakobu v Kompostelo. Ta Božja pot je 500 km oddaljena od Fatime, proti severu, v Španiji. Zakaj ne bi šli še tja, ko smo prišli že tako daleč! V enem dnevu smo prepotovali to pot tja in nazaj. Seveda smo šli v vrsto, ki se je počasi pomikala po stopnicah izza oltarja do kipa sv. Jakoba. Poklonili smo se mu in ga objeli, kot so delali vsi romarji. To dodatno potovanje nam je prineslo osvežitev. Naslednji dan smo pa morali počivati in to kar pri mojih prijateljih v Prado – Tomar pri Fatimi. Čas je mineval neverjetno hitro. Že smo na poti proti Gibraltarju, ki ga obhodimo v nekaj urah, si v veliki vročini namočimo noge v morski vodi. Odtod naprej, smo rekli, gremo proti domu. Ob obali nas je pot peljala mimo številnih letovišč in zanimivosti. V glavnem smo si jih ogledali iz avta. Bila je to bliskovita pot do Barcelone, kjer smo se po ogledu mesta obrnili proti Monseratu in Manrezi, drugi točki mojih želja. V Manrezi sem imel srečo, da sem lahko maševal v votlini, v kateri je molil in se pokoril sv. Ignacij. Da bi bil deležen nekaj njegove spokornosti! Kraja, kjer je sv. Ignacij strmel v valove reke Kardoner in imel videnje, kako je Bog vse ustvaril, kako vse vodi in pelje k sebi, pa nisem našel. Videl sem le njegovo sliko, ko se ob križu zahvaljuje za veliko milost tega spoznanja. Ob tem križu je spoznal razločevanje med Božjimi in hudičevimi navdihi. To spoznanje je potem delil s svojimi tovariši in s člani Družbe Jezusove. S potovanjem po 7777 km dolgi vožnji smo bili vsi trije popotniki zelo zadovoljni. Tudi moje sanje so se uresničile.

p. Stanko

MATJAŽ LEGAN

LAIŠKI MISIJONAR

Danes mineva že 20 dan mojega prihoda v Malawi. Moram reči, da sem zelo zadovoljen z vsem, kar se mi dogaja. Najbolj mi je pri srcu obisk okoliških vasi s programom PAO (obisk bolnikov), ko vidiš, da te ljudje čakajo z odprtimi srci, da jim poveš kaj veselega in dobrega, kar navdihuje upanje. Vedno, ko pridemo, uprizorijo ples, ki te ponese v njihovo dogajanje. Pred začetkom je kot vedno lep pozdrav z roko vsakemu od njih. Nato se usedeš in prisluhneš Božji besedi in njeni razlagi. Domačini ti povedo

svojo zgodbo, težave in preveriš kaj so naredili na svojem vrtu. Če niso bili pridni, jim tudi poveš da to ni dobro in da morajo, ker če ne bodo storili, kar se pričakuje od njih, ne morejo pričakovati, da jim bomo dali umetno gnojilo. Zdravnik, spremlja PAO tim, jim podeli vsa potrebna zdravila, sestra pa hrano. Glavni mož vasi nas potem popelje do bolnikov, ki zaradi težke bolezni ne morejo priti na srečanje. Na vasi šele doživiš, da domačini res potrebujejo pomoč in naš čas, besedo, ki jim polepša dan. Zamislil sem se in primerjal zdravstvo v Sloveniji in tukaj. Ni primere! Veliko mojega časa preživim tudi na podružnicah, kjer imamo parcele, na katerih smo začeli saditi koruzo (chimanga) in drevesca (mtengo). Me zelo veseli, da bomo posadili čim več hrane za ljudi in dreves, ki jim bodo kasneje dajala drva in les. Drevesa bodo tudi okras mesta Kasungu in okoliških vasi. Hvala Stanko, da sem lahko tu in tebi v pomoč!

Pozdrav in voščilo!

Matjaž Legan

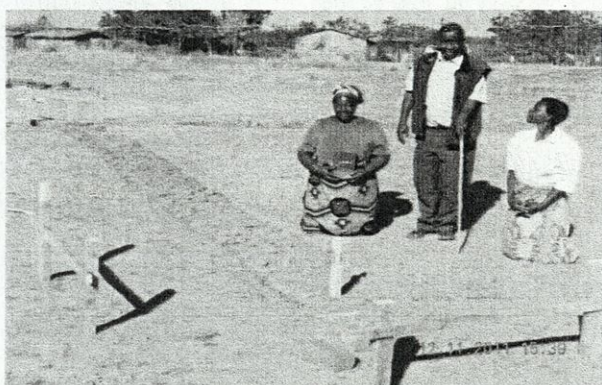
NOVICE V SLIKAH IZ MISIJONA SV. JOŽEFA V KASUNGU

Jezuitski provincijal, p. Milan Bizant, je blagoslovil cerkev sv. Marka v Senjere. Obnova je dar s Hrvaške.

Nadškof Remi je blagoslovil cerkev sv. Florijana v Lingi. Dar slovenskih dobrotnikov.

Začetki cerkve svetih nadangelov: Gabrijela, Mihaela in Rafaela v kraju Kavunguti.

Cerkve bo zrastle, ker so opeke pripravljene. Otroci so pa upanje Cerkve.

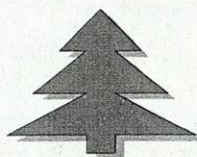
Gospod Stane Kerin slika, da bo lahko v domovini oslikal življenje in delo na misijonu sv. Jožefa.

V Senjere pričakujemo, da bomo odprili ambulanto. Za vodo bo poskrbljeno.

Obnova cerkve Kristusa Kralja v Thondolo. Kmalu bo pokrita.

BOŽIČ

Izdajajo: Slovenski misijonarji v Malawiju in Zambiji.
Odgovarja: p. Stanko Rozman

Naslov: St. Joseph Catholic Parish, Kasungu, P. O. Box 406,
Malawi, Tel.: 00265 417; E-mail: rozmans@bdsmw.com

NOVO LETO 2012.